

Sygn. akt I C 3189/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Karol Resztak

Protokolant: Weronika Kozłowska

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2017 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

1. umarza postępowanie w zakresie kwoty 261,24 zł (dwieście sześćdziesiąt jeden złotych dwadzieścia cztery grosze),
2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.806,94 zł (tysiąc osiemset sześć złotych dziewięćdziesiąt cztery grosze) z odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, jednak nie wyższej niż odsetki maksymalne za opóźnienie, od dnia 14 lutego 2017 r. do dnia zapłaty,
3. w pozostałym zakresie powództwo oddala,
4. koszty procesu znosi wzajemnie pomiędzy stronami.

SSR Karol Resztak

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 czerwca 2016 r. powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. K. kwoty 3.713,81 zł wraz z odsetkami stanowiącymi czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP, przy czym od 1 stycznia 2016 r. nie wyższe niż odsetki maksymalne za opóźnienie, od dnia 13 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

Uzasadniając żądanie pozwu pełnomocnik powoda wskazał, że pozwana w dniu 26 marca 2015 r. złożyła wniosek o pożyczkę za pośrednictwem formularza na stronie internetowej powoda i w tym samym dniu dokonała wpłaty kwoty 0,01 zł na rachunek powoda, potwierdzając wolę zawarcia umowy. Powód podniósł, że w dniu 12 sierpnia 2015 r., w związku z zaakceptowaniem wniosku o udzielenie pożyczki oraz wyrażeniem przez pozwaną woli zawarcia pożyczki, powódka dokonała przelewu kwoty pożyczki w wysokości 3.000 zł na rzecz pozwanej, przy czym spłata pożyczki została określona na dzień 3 listopada 2015 r., zaś kwota do spłaty wynosiła 3.713,81 zł, w tym 713,81 zł tytułem opłaty administracyjnej. Powód podkreślił także, że wobec braku reakcji na wezwania do spłaty zadłużenia (powód w pozwie wskazał, że pozwana zapłaciła jedynie kwotę 514 zł), powód podjął działania windykacyjne opisane w § 14 ust. 3 Ramowej Umowy P. oraz Tabeli Opłat.

W dniu 25 sierpnia 2016 r. Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu wydał nakaz zapłaty postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanej, aby zapłaciła powodowi żadaną przez niego kwotę wraz

z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od dnia 13 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

W dniu 9 września 2016 r. (data nadania) pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, zgłaszając zarzut nieprawidłowej kwoty roszczenia, zastosowania klauzuli niedozwolonej oraz przedwczesnego wniesienia pozwu.

W uzasadnienie sprzeciwu pozwana przyznała, że zawarła umowę pożyczki na kwotę 3.000 zł w sierpniu 2015 r. z terminem spłaty w listopadzie 2015 r. Pozwana podniosła jednak, powołując się na raport Prezesa UOKiK, że pożyczka ta w rzeczywistości była oprocentowana, gdyż opłata administracyjna stanowi faktycznie zysk przedsiębiorcy, gdyż jest ona nadmierna i znacznie przekracza faktyczny koszt przygotowania umowy. Pozwana podkreśliła, że opłata administracyjna została przez powoda naliczona w kwocie 944 zł, która to kwota, odnosząc się do sumy pożyczki, ponad dziesięciokrotnie przekracza odsetki maksymalne. Pozwana podniosła także, że dokonała wpłat na poczet pożyczki w łącznej kwocie 1.000 zł.

Na dalszym etapie postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe. Powód podkreślał, że pobierana przez niego opłata administracyjna ma na celu zwrot kosztów czynności wykonywanych przez pożyczkodawcę w ramach administrowania pożyczką. Wskazywał również, że pobrana przez niego kwota 188 zł tytułem kosztów działań windykacyjnych znajduje podstawę w § 14 ust. 3 i 12 Ramowej Umowy P. oraz z Tabeli Opłat, stanowiącej załącznik do tej umowy. Powód podał także, że jego przybliżone miesięczne koszty z tytułu podejmowanych działań windykacyjnych oraz konieczności finansowania narzędzi związanych z prowadzeniem działań windykacyjnych wynosi 294.910,00 EUR, która wynika z konieczności utrzymywania systemu informatycznego, zatrudnienia pracowników działu windykacji, obsługi kancelarii prawnej, kosztów korespondencji, telefonów do dłużników, zatrudnienia firm windykacyjnych oraz utrzymania biura.

Na rozprawie w dniu 14 lutego 2017 r. pełnomocnik pozwanej podniósł, że pozwana wpłaciła dalszą kwotę 500 zł, przedkładając na tę okoliczność stosowne dowody wpłaty. W piśmie z dnia 17 lutego 2017 r. pełnomocnik pozwanej wskazał także, że jedyną szczegółową kwotą podawaną przez powoda jest kwota 188 zł za podjęte czynności windykacyjne, przy czym powód nie wyjaśnił, za jakie konkretnie czynności kwotę taką pobrał, zaś łączne miesięczne koszty windykacji wskazywane przez powoda nie są weryfikowalne i nie dotyczą pozwanej.

W piśmie z dnia 28 lutego 2017 r. powód podał, w jaki sposób rozliczał dokonywane przez pozwaną wpłaty:

1. wpłata kwoty 452 zł w dniu 14 października 2015 r. zaliczona na poczet kosztów:

- przedłużenia terminu spłaty pożyczki w kwocie 388 zł,
- windykacji w kwocie 44 zł,
- odsetek umownych w kwocie 19,44 zł,
- opłaty administracyjnej w kwocie 0,56 zł,

2. wpłata kwoty 100 zł w dniu 8 grudnia 2015 r. zaliczona na poczet kosztów:

- windykacji w kwocie 82 zł,
- odsetek umownych w kwocie 18 zł,

3. wpłata kwoty 100 zł w dniu 16 grudnia 2015 r. zaliczona na poczet kosztów:

- windykacji w kwocie 24 zł,
- odsetek umownych w kwocie 28,44 zł,

- opłaty administracyjnej w kwocie 47,56 zł,

4. wpłata kwoty 150 zł w dniu 12 stycznia 2016 r. zaliczona na poczet kosztów:

- windykacji w kwocie 38 zł,

- odsetek umownych w kwocie 28,89 zł,

- opłaty administracyjnej w kwocie 83,11 zł,

5. wpłata kwoty 100 zł w dniu 13 stycznia 2016 r. zaliczona na poczet kosztów:

- odsetek umownych w kwocie 1,04 zł,

- opłaty administracyjnej w kwocie 98,96 zł.

Powód wskazał, że dokonywane przez pozwaną wpłaty były przez wierzyciela księgowane zgodnie z wolą wyrażoną przez samą pozwaną w rozmowach telefonicznych bądź tytułach przelewów, a w dalszej kolejności zgodnie ze zwyczajową kolejnością przyjętą przez wierzyciela: koszty windykacji, odsetki, opłata administracyjna i kwota pożyczki.

W piśmie z dnia 9 marca 2017 r., nadanym w dniu 13 marca 2017 r. powód zmienił powództwo w zakresie żądanej kwoty w taki sposób, że kwotę 3.713,81 zł zastąpił kwotą 3,452 zł, podtrzymując dotychczasowe wnioski w sprawie. Powód przyznał przy tym, że na jego konto wpłynęły następujące wpłaty od pozwanej:

- wpłata kwoty 200 zł w dniu 31 stycznia 2017 r.,

- wpłata kwoty 200 zł w dniu 7 lutego 2017 r.,

- wpłata kwoty 100 zł w dniu 14 lutego 2017 r.,

- wpłata kwoty 200 zł w dniu 6 marca 2017 r.,

przy czym wpłaty te zostały zaksięgowane zgodnie z § 12 ust. 12.10 Ramowej Umowy Pożyczki z dnia 26 marca 2015, a więc w pierwszej kolejności na poczet kosztów windykacji, następnie odsetek, opłaty administracyjnej oraz kapitału głównego.

W piśmie z dnia 16 marca 2017 r. pozwana podała, że łącznie na poczet umowy pożyczki wpłaciła kwotę 1.700 zł, w tym kwotę 1.000 zł przed wydaniem nakazu zapłaty.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 26 marca 2015 r. powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. zawarł z pozwaną M. K. umowę pożyczki. Kwotę pożyczki strony ustaliły na 3.944 zł, na którą składała się kwota pożyczki wypłacona pożyczkobiorcy – 3.000 zł oraz opłata administracyjna w kwocie 944 zł. W umowie wskazano, że roczna stopa oprocentowania pożyczki wynosić będzie 0 %. Zgodnie z § 6 ust. 8 Ramowej Umowy P., w celu potwierdzenia rejestracji klient zobowiązany jest dokonać przelewu potwierdzającego rejestrację na konto bankowe pożyczkodawcy. W myśl § 12 ust. 9 Ramowej Umowy P., strony ustaliły, że kwoty, które pożyczkobiorca wpłaci pożyczkodawcy zostaną w kolejności zaliczone na:

- opłaty za upomnienia wysłane zgodnie z treścią Ramowej Umowy P.,

- odsetki za nieterminową płatność pożyczki,

- opłatę administracyjną,

- kwotę do wypłaty.

Zgodnie z § 14 ust. 2 Ramowej Umowy P., odsetki za nieterminową płatność pożyczki naliczane są w wysokości odsetek maksymalnych określonych w art. 359 § 2¹ Kodeksu cywilnego, tj. czterokrotnej wysokości kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. W dołączonej do umowy tabeli opłat i prowizji wskazano, że opłata rejestracyjna wynosi 0,01 zł, odsetki za nieterminową płatność pożyczki wynoszą czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, zaś opłata za upomnienie wysłane w formie listu wynosi 17 zł.

Dowód: Ramowa Umowa Pożyczki z dnia 26 kwietnia 2015 r. wraz z tabelą opłat i prowizji oraz potwierdzeniem zawarcia umowy pożyczki nr (...) (k. 6-13).

W dniu 12 sierpnia 2015 r., w związku z zaakceptowaniem wniosku o udzielenie pożyczki oraz wyrażeniem przez pozwaną woli zawarcia pożyczki poprzez dokonanie przelewu na rzecz powoda kwoty 0,01 zł, powódka dokonała przelewu kwoty pożyczki w wysokości 3.000 zł na rzecz pozwanej, przy czym termin spłaty pożyczki został określony na dzień 3 listopada 2015 r.

Okoliczność bezsporna.

Pozwana dokonała następujących wpłat na poczet spłaty zaciągniętej pożyczki:

- 100 zł w dniu 7 grudnia 2015 r.,
- 100 zł w dniu 15 grudnia 2015 r.,
- 150 zł w dniu 12 stycznia 2016 r.,
- 100 zł w dniu 13 stycznia 2016 r.,
- 150 zł w dniu 15 marca 2016 r.,
- 100 zł w dniu 25 kwietnia 2016 r.,
- 150 zł w dniu 29 czerwca 2016 r.,
- 150 zł w dniu 10 sierpnia 2016 r.,
- 200 zł w dniu 31 stycznia 2017 r.,
- 200 zł w dniu 7 lutego 2017 r.,
- 100 zł w dniu 13 lutego 2017 r.,

Dowód: potwierdzenia transakcji (k. 82-93).

W dniu 22 czerwca 2016 r. powód listownie wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 3.936,21 zł wynikającej z pożyczki nr (...).

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 22 czerwca 2016 r. wraz z potwierdzeniem nadania (k. 4-5).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przywołane dokumenty. Sąd dał wiarę wszystkim powyżej wymienionym dokumentom, bowiem nie budziły one wątpliwości, co do ich autentyczności i wiarygodności. Zaznaczyć trzeba, że dokumenty prywatne, zgodnie z art. 245 kpc stanowiły dowód tego, że osoby, które je podpisały, złożyły oświadczenie zawarte w dokumencie. Pozwana wykazała wysokość swoich wpłat w sposób odmienny od twierdzeń powoda składając potwierdzenia transakcji, które w ocenie Sądu okazały się wystarczającym dowodem dokonania takich wpłat. Numery rachunków, na które pozwana wpłacała środki okazały się przy tym zgodne z

numerami rachunków podawanymi przez samego powoda w pozwie oraz w załączonym do pozwu wezwaniu do zapłaty.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Na wstępie podkreślić należy, że zgodnie z art. 355 § 1 kpc sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Mając na uwadze, że pismem z dnia 9 marca 2017 r., nadanym w dniu 13 marca 2017 r. powód zmienił powództwo w zakresie żądanej kwoty w taki sposób, że kwotę 3.713,81 zł zastąpił kwotą 3.452,57 zł, co w istocie stanowiło cofnięcie pozwu co do kwoty 261,24 zł, w zakresie tej ostatniej sumy postępowanie należało umorzyć.

W niniejszej sprawie bezspornym pozostawało, że powód i pozwana zawarli umowę pożyczki, w ramach której powód wypłacił powódce kwotę 3.000 zł, która to kwota miała być spłacona do dnia 3 listopada 2015r. Pozwana zakwestionowała jednak dochodzoną przez powoda kwotę, powołując się na zastosowanie przez powoda niedozwolonych postanowień umownych dotyczących należnej od pozwanej opłaty administracyjnej.

W zaistniałej sytuacji procesowej rolą Sądu było dokonanie oceny prawidłowości zaliczania przez powoda wpłacanych przez powódkę kwot, a w szczególności rozstrzygnięcie, czy wszystkie przewidziane w umowie pożyczki opłaty zostały zastrzeżone skutecznie w stosunku do konsumenta.

Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym ceny lub wynagrodzenia, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

W tym miejscu podkreślenia wymaga, że kognicji Sądu podlega ocena postanowień zawartych umów, a także postanowień samych wzorców umów co do ich zgodności z prawem. Ocena taka może zostać dokonana:

1) in concreto, w toczącym się między przedsiębiorcą a konsumentem sporze, którego przedmiotem są skutki prawne określonego postanowienia zawartej umowy (kontrola konkretna, incydentalna, dokonywana ex post, czyli po zawarciu konkretnej umowy), która może dotyczyć każdego postanowienia umowy (łącznie z tymi, co do których wykazano, że zostały uzgodnione indywidualnie) albo też

2) in abstracto, kiedy to sąd ochrony konkurencji i konsumentów bada treść stosowanego (względnie mającego być stosowanym) przez przedsiębiorcę w stosunkach z konsumentami wzorca umowy (kontrola abstrakcyjna dokonywana ex ante - por. art. 479³⁶ i n. kpc. (por. Cz. Żuławska [w] S. Dmowski, M. Sychowicz, H. Ciepla, K. Kołakowski, T. Wiśniewski, Cz. Żuławska, J. Gudowski, G. Bieniek Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom I Warszawa 2009 Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis wyd. IX).

Konsumentem w rozumieniu art. 22¹ kc jest osoba fizyczna, dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Bezspornym w niniejszej sprawie pozostaje, że pozwanego, zawierającego umowę z przedsiębiorcą należy uznać za konsumenta.

Nie budziło wątpliwości Sądu, że umowa, będąca przedmiotem postępowania, została zawarta pomiędzy przedsiębiorcą (powodem) a konsumentem (pозwaną). W umowie tej przewidziano dodatkowe opłaty na rzecz przedsiębiorcy, które ponosić miała pozwana. Do opłat tych należała opłata administracyjna oraz opłata za upomnienia.

W niniejszej sprawie nie było jednak możliwości dokonania skutecznej kontroli wzorca umownego, na który powołała się pozwana. Zgodnie z art. 385¹ § 1 kc przepis ten nie dotyczy postanowień określających główne świadczenia stron, w tym ceny lub wynagrodzenia, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Tymczasem w umowie zawartej przez strony wyraźnie wskazano, że opłata administracyjna jest elementem kwoty pożyczki, a nie występuje obok

niej. Jej wysokość została również wskazana w umowie w sposób jednoznaczny. Tym samym stwierdzić należy, że postanowienia umowy pożyczki dotyczące opłaty administracyjnej dotyczą świadczenia głównego pozwanej i nie podlegają kontroli w trybie art. 385¹ § 1 kc i nast.

Powyższa konstatacja nie przesądza jednak jeszcze, że opłata administracyjna została w umowie zastrzeżona w sposób skuteczny. Postanowienia te należy bowiem uznać za nieważne w świetle art. 58 § 1 kc. Zgodnie z tym przepisem, czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Przepis ten stanowi element prawa materialnego, które Sąd, w myśl zasady *da mihi factum, dabo tibi ius*, obowiązany jest stosować z urzędu. Stąd też mimo braku zarzutu pozwanej odnoszącego się wprost do częściowej nieważności postanowień umowy pożyczki, Sąd dokonał oceny tej kwestii.

Wskazać należy, że zastrzeżona w umowie opłata administracyjna w oczywisty sposób miała na celu obejście obowiązujących w momencie zawarcia umowy regulacji dotyczących odsetek maksymalnych, zawartych w art. 359 § 2¹ kc. Nie budzi wątpliwości, że opłata ta miała charakter rażąco wygórowany i niczym nieuzasadniony. Powód nie wykazał wszakże, jakie konkretnie poniesione przez niego koszty w ramach obsługi pozwanej rekompensować ma ta opłata, ograniczając się do ogólnikowych stwierdzeń dotyczących wysokich kosztów prowadzenia działalności gospodarczej.

W istocie bowiem, wbrew twierdzeniem powoda, opłata administracyjna stanowiła jego zysk, który został zastrzeżony pod pozorem wyrównania poniesionych przez niego kosztów. Podkreślić należy, że każdy przedsiębiorca co do zasady jest obowiązany ponosić we własnym zakresie koszty swojej działalności gospodarczej. Oczywiście jest, że w warunkach wolnego rynku przedsiębiorcy przenoszą rzeczywiste koszty tej działalności na konsumentów, jednak czynią to wliczając te koszty w oczekiwane od konsumenta wynagrodzenie. Działalność gospodarcza polegająca na udzielaniu pożyczek podlega swoistym ograniczeniom wynikającym z ustanowienia przez ustawodawcę instytucji odsetek maksymalnych, które stanowią limit wynagrodzenia, które może być pobierane przez pożyczkodawcę od pożyczkobiorcy. Niedopuszczalne jest zatem przewidywanie dodatkowych opłat, które miałyby sprowadzać się do przeniesienia na konsumenta zwykłych kosztów działalności gospodarczej pożyczkobiorcy obok bądź zamiast pobieranego przez niego wynagrodzenia w postaci odsetek.

Podkreślić należy, że dochodzona przez powoda opłata administracyjna w kwocie 713,81 zł stanowi, odnosząc ją do 84 dni, stanowiących termin spłaty pożyczki, 103 % kwoty 3.000 zł w skali roku. Mając na uwadze obowiązujące w czasie wypłaty pozwanej kwoty 3.000 zł oraz w dniu stanowiącym termin spłaty pożyczki odsetki maksymalne w wysokości 10 %, wynikające z obowiązującego ówczesnie z art. 359 § 2¹ kc, zgodnie z którym wysokość odsetek maksymalnych wynosiła czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, dochodzona przez powoda kwota ponad dziesięciokrotnie przekracza wartość odsetek maksymalnych, zaś zastrzeżona w umowie kwota 944 zł przekracza tę wartość w jeszcze większym stopniu.

Mając na uwadze powyższe należało uznać postanowienia umowy dotyczące opłaty administracyjnej za nieważne w zakresie, w jakim przekraczają odsetki maksymalne należne za okres od 13 sierpnia 2015 r. do 3 listopada 2015 r. Kwota odsetek za ten okres wyniosła 69,04 zł i tylko w takiej części opłata administracyjna, stanowiąca faktycznie odsetki, była powódce od pozwanej należna.

W tym zakresie, jak również w zakresie wypłaconej kwoty 3.000 zł umowa pozostała ważna, zgodnie z art. 58 § 3 kc. Nie było bowiem powodu, aby uznać umowę za nieważną w całości. Pozwana pobrała bowiem od powoda środki godząc się na to, że będzie się to wiązało z pewnymi opłatami. Sąd musi jedynie czuwać nad tym, aby opłaty te, stanowiące wynagrodzenie za korzystanie z kapitału, nie stanowiły obejścia bezwzględnie obowiązującego przepisem prawa, jakim jest art. 359 § 2¹ kc.

Odnosząc się do podnoszonych przez powoda, wynikających z §14 ust. 3 Ramowej Umowy P. oraz załącznika do tej umowy opłat za czynności windykacyjne, które uwzględniał on przy zaliczaniu wpłat pozwanej, za usprawiedliwioną

uznać można jedynie wynikającą z tabeli opłat dołączonej do umowy kwotę 17 zł za wysyłkę jednego upomnienia w formie listownej, gdyż tylko wysłanie tego jednego wezwania powód udowodnił.

Co do pozostałej części kwoty 188 zł, na którą powoływał się powód, nie sposób stwierdzić z jakich postanowień umowy oraz okoliczności faktycznych powód wyprowadzał swoje oczekiwania finansowe.

Powodowi, zgodnie z umową pożyczki, należały się również odsetki za opóźnienie w spłacie pożyczki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Mając na uwadze, że stopa ta niezmiennie wynosi 2,5 %, zaś wyliczone na jej podstawie odsetki w wysokości 10 % nie przekraczają odsetek maksymalnych za opóźnienie, dochodzone przez powoda odsetki zostały uwzględnione przez Sąd w wyliczeniach

Mając na uwadze powyższe ustalenia oraz treść § 12 ust. 9 Ramowej Umowy P., strony ustaliły, że kwoty, które pożyczkobiorca wpłaci pożyczkodawcy zostaną w kolejności zaliczone na opłaty za upomnienia wysłane zgodnie z treścią Ramowej Umowy P., odsetki za nieterminową płatność pożyczki, opłatę administracyjną oraz kwotę do wypłaty (zwaną dalej kapitałem) Sąd dokonał zaliczenia wpłacanych przez powódkę kwot na poczet kwoty pożyczki według następującego schematu:

1. wpłata kwoty 100 zł w dniu 7 grudnia 2015 r. – na odsetki za opóźnienie od kwoty 3.000 zł – 27,95 zł, na odsetki kapitałowe (opłatę administracyjną) – 69,04, na kapitał – 3,01 zł,
2. wpłata kwoty 100 zł w dniu 15 grudnia 2015 r. - na odsetki za opóźnienie od kwoty 2.996,99 zł – 6,57 zł, na kapitał 93,43 zł,
3. wpłata kwoty 150 zł w dniu 12 stycznia 2016 r. – na odsetki za opóźnienie od kwoty 2.903,56 – 22,27 zł, na kapitał – 127,73 zł,
4. wpłata kwoty 100 zł w dniu 13 stycznia 2016 r. – na odsetki za opóźnienie od kwoty 2.775,83 zł – 0,76 zł, na kapitał – 99,24 zł,
5. wpłata kwoty 150 zł w dniu 15 marca 2016 r. – na odsetki za opóźnienie od kwoty 2.676,59 zł – 45,47 zł, na kapitał – 104,53 zł,
6. wpłata kwoty 100 zł w dniu 25 kwietnia 2016 r. – na odsetki od kwoty 2.572,06 zł – 28,89 zł, na kapitał – 71,11 zł,
7. wpłata kwoty 150 zł w dniu 29 czerwca 2016 r. – na koszt wezwania do zapłaty (k. 4) – 17 zł, na odsetki od kwoty 2.500,95 zł – 44,54 zł, na kapitał – 88,46 zł,
8. wpłata kwoty 150 zł w dniu 10 sierpnia 2016 r. – na odsetki za opóźnienie od kwoty 2.412,49 zł – 27,76 zł, na kapitał – 122,24 zł,
9. wpłata kwoty 200 zł w dniu 31 stycznia 2017 r. – na odsetki za opóźnienie od kwoty 2.290,25 zł – 109,18 zł, na kapitał – 90,82 zł,
10. wpłata kwoty 200 zł w dniu 7 lutego 2017 r. – na odsetki za opóźnienie od kwoty 2.199,43 zł – 4,22 zł, na kapitał – 195,78 zł,
11. wpłata kwoty 100 zł w dniu 13 lutego 2017 r. – na odsetki za opóźnienie od kwoty 2.003,65 zł – 3,29 zł, na kapitał – 196,71 zł.

Zgodnie z treścią art. 481 § 1 kc wierzyciel może żądać od dłużnika odsetek za czas opóźnienia w spełnieniu świadczenia, chociażby wskutek opóźnienia nie doznał szkody, a opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Zasądzeniu od pozwanej na rzecz powódki podlegała zatem pozostała po powyższych rozliczeniach kwota 1.806,94 zł. Kwota ta została zasądzona wraz z wynikającymi z umowy pożyczki odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, jednak nie wyższej niż odsetki maksymalne za opóźnienie, od dnia 14 lutego 2017 r., a więc dnia następującego po dniu, w którym została dokonana ostatnia z rozliczonych wyżej wpłat, do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł mając na uwadze wynik postępowania. Zgodnie z art. 100 kpc, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone, przy czym sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swojego żądania, albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny Sądu.

Na rzecz powoda zasądzono kwotę 1.806,94 zł z dochodzonych przez niego 3.713,81 zł. Mając na uwadze, że częściowe cofnięcie powództwa co do kwoty 261,24 zł miało miejsce w związku z wpłatami pozwanej dokonanyymi już po wytoczeniu powództwa, powoda należało uznać za stronę wygrywającą co do kwoty 2.068,18 zł, a więc w 56 %. Mając na uwadze, że koszty poniesione przez strony, reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników były zbliżone oraz fakt, że powód wygrał sprawę w części jedynie nieznacznie przekraczającej 50 %, a także biorąc pod uwagę względy słuszności, a w szczególności fakt, że Sąd uwzględnił znaczną część argumentów podniesionych przez stronę pozwaną, zarówno co do wysokości dokonanych wpłat na poczet pożyczki, jak i rażąco wygórowanego charakteru opłaty administracyjnej, koszty należało wzajemnie znieść pomiędzy stronami.

SSR Karol Resztak